

ten huize van

De beschermde woning wordt geflankeerd door twee koetshuizen. Er zijn plannen om er een B&B in onder te brengen.

Links en rechts mocht een nieuwe aanbouw komen, omdat het zicht vanop straat intact bleef. In de zwembijver staat een houtgestookte hottub, ernaast een saunaton.

Voor Barbara en Wouter de bijna 300 jaar oude pastorie Onze-Lieve-Vrouw Ter Sneeuw kochten, woonden er alleen maar geestelijken. Met vier dochters in huis is de serene sfeer van weleer een beetje verdwenen, maar dankzij een renovatie, die de focus legde op het behoud, bleef de ziel van het beschermde gebouw mooi bewaard.

Björn COCQUYT

ot niet zo lang geleden was de pastoor een man van aanzien. Dat er naar hem werd opgekeken, mocht je in de Gentse gemeente Destelbergen zelfs

letterlijk nemen. Wie de geestelijke bij hem thuis opzocht, zag die bij het opengaan van de deur zowat een halve meter boven zich opdoemen. Ook wij voelen ons een beetje nederig als we onderaan de trapjes aan de imposante deur aanbellen.

Smalle gang

«De plafonds zijn 3,6 meter hoog en de gang is met zijn drie meter amper een halve meter smaller dan het arbeidershuisje waar we vroeger woonden», vertellen Barbara en Wouter. «Intussen zijn we het al gewend, maar in het begin waren we ook behoorlijk onder de indruk. Dat is intussen tien jaar geleden, nadat we het huis van de gemeente kochten via een bieding onder gesloten omslag. Die procedure was erg spannend en zichtbaar haalden we het nipt, met een bod dat amper 4.000 euro meer bedroeg dan de tweede.»

Geld om meteen daarna het hoofdgebouw, dat per verdieping 200 m² telt, in één keer grondig te renoveren, was

er niet, en daarom werd het huis stap voor stap onder handen genomen. «De eerste maanden verbleven we nog in ons vorig huis, nadien volgden zes hele fijne maanden in een caravan in de tuin. Zodra het kon, namen we onze intrek in de pastorie, waar we van kamer naar kamer verhuisden. Die periode, waarin we achter valse wanden en plafonds allerlei verborgen gebreken ontdekten, ligt intussen een poosje achter ons.»

Tijdens de werken pleegde het koppel voortdurend overleg met Onroerend Erfgoed, want door de grote historische waarde is de pastorie uit 1744 al een kwarteeuw beschermd.

«Niet alleen de volledige buitenkant, maar ook de authentieke vloeren, sierlijsten, de symmetrische indeling... We kunnen dus niet om het even wat doen. Als je een monument koopt, houdt dat consequenties in, en die aanvaarden we met plezier. Nadat er architecturaal bijna driehonderd jaar weinig veranderde, zou het van weinig respect getuigen mochten wij veel omgooien. We beschouwen onszelf als passanten, met de verantwoordelijkheid om het gebouw te vrijwaren voor de toekomst. Omdat we de geschiedenis ervan willen laten spreken, kozen we voor een sober interieur, met hier en daar wat design om een beetje contrast en spanning toe te voegen.»

DE BEWONERS:

Barbara Campens (41), Wouter Leroy (43) en hun dochters Suzanna (11), Isolde (10), Hadelynn (7) en Annemoon (5). Zij is ingenieur-architecte in een bureau dat haar naam draagt, hij is administratief medewerker bij Universiteit Gent.

LOCATIE:

«We wonen dicht bij het centrum van Destelbergen, maar weg van de drukte. En met de fiets is het amper vijf kilometer tot in hartje Gent.»

WIST JE DAT?

«Vroeger zaten er twee deuren tussen de keuken en het bureau van de pastoor. Zo kon de dienaar zeker niet luistervinken.»

BESTE INGREEP?

«De beslissing om vooral niet te veel in te grijpen. De voorbije eeuwen deed niemand dat. In de negentiende eeuw werden dakkapellen geplaatst, zowat honderd jaar geleden werd achteraan een erker toegevoegd en nu deden wij onze inbreng met de aanbouw van de keuken en het bureau.»

«Wij moeten de

«Abstract tegenover klassiek»

«Wat ik zo mooi vind, is de perfecte symmetrie van het huis, met de gang als middelpunt. Dat is typisch voor historische pastoriewoningen en het maakt het ontwerp heel tijdloos. De vloertegels zijn de originele. De houten trap werd in het verleden al een keertje vervangen, maar heeft ook al heel wat jaren op de teller staan. Met een abstract werk van Gilbert Swimberghe bieden we op subtiele wijze wat tegengewicht aan het klassieke kader, want het eist niet alle aandacht op. Het hangt boven een kloostertafel die een aannemer mij tipte toen hij aan een afbraak bezig was.»

«Altijd van bad aan bed gedroomd»

«Toen ik deze ruimte zag, wist ik meteen dat we hier onze slaap- én badkamer zouden inrichten. Ik droomde er altijd al van om die in één ruimte te hebben. Veel gezelliger dan in een aparte kamer te moeten baden. En het uitzicht op de boomrijke tuin van het kasteel is natuurlijk ook super», zegt Barbara. Elders op de verdieping zijn er nog drie slaapkamers. De jongste dochters liggen samen. «We hebben nog plek op zolder, maar ik denk niet dat we die zullen aanwenden», zegt Wouter. «Bij mij thuis werd er ook een kamer gedeeld en ik hou er alleen fijne herinneringen aan over.»

Barbara en Wouter restaureerden een beschermde pastorij uit 1744

«We houden van een pure keuken»

«We zijn fan van de opdeling in verschillende ruimtes. De keuken is de plek waar we tijdens de week vertoeven. In het weekend kruipen we dicht bij elkaar in de zetel en eten we aan de tafel in de leefruimte.» De zelfgemaakte keukentafel heeft een blad van oude vloerplanken. De keuken zelf, met pure materialen als blauwsteen, staal en eik, bevindt zich in een deel dat het koppel realiseerde op de plaats van een vervallen aanbouw.

toekomst veiligstellen»

«Elkaar leren kennen in orkest»

«De liefde voor muziek bracht ons samen, want we leerden elkaar kennen in een symfonisch orkest. Onze oudste kinderen bespelen ook een instrument, en ze doen dat uit vrije wil», lacht Wouter. De piano is eerder een pronkstuk in de zeer ruime leefruimte. Boven de schouw, die net als de sierlijsten en deuren authentiek is, hangt een werk van Guy Vandenbranden. De lamp is van Louis Poulsen (PH Artichoke 60).

«Bewust apart én anders»

Voor haar architectenbureau bouwde Barbara naast het huis een strak kantoor dat bijna volledig uit glas bestaat. Een rechtstreekse toegang is er bewust niet, om werk en privé gescheiden te houden. Door het vele glas heb je het gevoel in de tuin te vertoeven. «Ik kreeg toelating, op voorwaarde dat er aan de voorgevel niks zou veranderen. Onroerend Erfgoed verkoos ook een contrasterende aanbouw, omdat zo duidelijk is wat van welk tijdperk is. Ondanks de verschillende stijlen zijn er ook gelijkenissen: net zoals in ons huis laat ik de ruimtes voor zich spreken zonder al te veel decoratie, en gebruikte ik pure, onbehandelde materialen.»

Barbara's architectenbureau: www.campens.be

«Spelen in bureau van meneer pastoor»

«Veel mensen uit de gemeente kennen ons huis omdat ze hier een huwelijk, doop of begrafenis zijn komen bespreken. In de speelkamer had de pastoor vroeger zijn bureau. De bankjes komen uit het buurtschooltje, net als de stoeltjes die Wouters papa opknapte. Al onze dochters hebben er één, dus ze hebben wel een speciale betekenis. Op het geboortekaartje van Annemoon was haar stoeltje nog leeg en zaten de zusjes op het hunne.»

